

תת"ע 1653/02/19 - מדינת ישראל נגד עדי גרטי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1653-02-19 מדינת ישראל נ' עדי גרטי

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר
נגד
הנאשמת:
עדי גרטי

פסק דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 14.10.18, הודעת תשלום קנס בגין עבירה של רכיבה על המדרכה - אופניים חשמליים (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 129(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: **אני צעדתי עם האופניים על המדרכה. אני ראיתי את השוטרת מרחוק. יצאתי מהפארק, ראיתי את השוטרים, ירדתי מהאופניים וצעדתי איתם ברגל. אני ירדתי לפני מעבר החצייה שבו אסור לי.**

מטעם המאשימה, העידה רס"ר ליטל יורש, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

על פי גרסת המאשימה, ביום 14.10.18, בסמוך לשעה 10:00, נצפתה הנאשמת, על ידי עדת התביעה, כאשר היא רוכבת על אופניים חשמליים, על המדרכה המערבית, ברחוב ראול וולנברג, מכיוון דרום לצפון, בין הולכי רגל וכאשר אין שביל אופניים מסומן על המדרכה במקום. העדה ציינה, כי כאשר הבחינה בה הנאשמת, ירדה זו מהאופניים, בסמוך לתחנת אוטובוס במקום והחלה להוליך אותם לצידה, עד שהגיעה למקום עמידתה של העדה, ברחוב ראול וולנברג 10.

העדה הורתה לנאשמת לעצור, ביקשה ממנה להזדהות וזו סירבה תחילה להציג תעודת זהות ואחר שהזדהתה, הסבירה לה את מהות העבירה ורשמה מפיה את הדברים הבאים: **"אני לא עשיתי שום עבירה. אני הולכת איתם מתחילת הרחוב. אני אראה לך מה זה. אני אתבע אותך אם תתני לי דוח. אני עובדת באולפני קשת".**

הנאשמת הציגה לעדה תמונה של תחנת אוטובוס, אך העדה השיבה כי אין זו התחנה אליה התייחסה בדו"ח, וכוונתה הייתה לתחנת אוטובוס הנמצאת במרחק של 50-60 מטרים ממקום עמידתה.

העדה נשאלה אם היא בטוחה כי הבחינה בנאשמת יורדת מהאופניים והשיבה בחיוב, תוך שהיא מדגישה, כי ציינה בדו"ח את צבע האופניים ואת העובדה כי הנאשמת חבשה כובע חום בהיר.

הנאשמת העידה להגנתה ועל פי גרסתה, היא נהגה לרכוב מדי יום על אופניה למקום עבודתה, ברחוב ראול וולנברג 12 ולאחר שנרשם כנגדה דו"ח, בגין רכיבה על המדרכה, היא מקפידה, מיד עם יציאתה מהפארק דרכו היא מגיעה, לרדת מהאופניים ולהוליכם עד המשרד וכך עשתה גם במועד העבירה. לדבריה, העדה התייחסה אליה בזלזול ולא רצתה להקשיב לדבריה.

בחקירתה הנגדית, השיבה הנאשמת כי היציאה מן הפארק נמצאת במרחק של 300-400 מטרים מהכניסה למקום עבודתה. לגבי הדו"ח הקודם, השיבה הנאשמת כי נרשם לה שבוע לפני כן והיא שילמה אותו, אך מיד לאחר מכן, תיקנה תשובתה ומסרה כי בעצם, נרשם לה דו"ח אזהרה.

הנאשמת נשאלה והשיבה כי הבחינה בעדה רק כאשר זו הורתה לה לעצור, יחד עם 2 אנשים נוספים. עוד טענה הנאשמת, כי העדה לא יכלה לראות, ממקום עמידתה, את הנקודה בה ירדה הנאשמת מאופניה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

בתייעוד נסיבות ביצוע העבירה, לא ציינה עדת התביעה את המרחקים הרלוונטיים - ממקום עמידתה אל תחנת האוטובוס שבנדון ומרחק הנסיעה של הנאשמת על גבי המדרכה. מדובר בעובדות מהותיות ובהיעדרן, ייתכן ושגתה עדת התביעה בהתרשמותה מנסיבות המקרה.

הנאשמת עמדה על גרסתה ועדותה בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מועד הדיון מבוטל.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.